29/05/25 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି **"ବାପଦାଦା"** ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମେମାନେ ପୁଣି ଥରେ ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇଛ, ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାକୁ ଜାଣିଯାଇଛ ତେଣୁ ଖୁସିରେ ରୋମାଞ୍ଚିତ ହୋଇଯିବା ଦରକାର ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କାହିଁକି ଶୃଙ୍ଗାର କରୁଛନ୍ତି?

ଉତ୍ତର**:-** କାହିଁକି ନା ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମକୁ ସଜବାଜ ହୋଇ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍□ଶୁର ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍□ାରା ସୁସଜ୍ଜିତ ହୋଇ ବିଶ୍□ର ମହାରାଜା-ମହାରାଣୀ ହେଉଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ, ପିତାଙ୍କ ଘରୁ ଶ୍□ଶୁର ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ବାବା ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ।

ଗୀତ**:-** ଆଖିର ▯ହ ଦିନ ଆୟା ଆଜ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନଗଣ, ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ଅର୍ଥାତ୍ ବହୁ ଦିନରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଇଥିବା ସନ୍ତାନମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣୁଛ ଯେ ଅଧାକଳ୍ପ ଯେଉଁ ପ୍ରେମିକକୁ ମନେ ପକାଇ ଆସୁଥିଲ, ବାସ୍ତବରେ ସେ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତି କରିଥିଲେ, ଏକ ପ୍ରେମିକ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକୁଥିଲେ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରେମିକା ଅଟୁ, ସେ ପ୍ରେମିକ ଅଟନ୍ତି - ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ରାବଣ ତୁମକୁ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ହିଁ ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି କରିଦେଇଛି । ବିଶେଷ କରି ଭାରତବାସୀଙ୍କୁ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଦିନେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଗଲ, ତେଣୁ ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛ । ନିଜର ଧର୍ମକୁ ଭୁଲିଯିବା, ଏହା ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧିର ଲକ୍ଷଣ ଅଟେ । ଏବେ ଏ କଥା କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣୁଛ । ଆମେ ଭାରତବାସୀ ସ୍□ର୍ଗବାସୀ ଥିଲେ । ଏହି ଭାରତ ଦିନେ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା । କିଛି ସମୟ ଅତିବାହିତ ହୋଇଯାଇଛି । ୧୨୫୦ ବର୍ଷ ତ ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା ଏବଂ ୧୨୫୦ ବର୍ଷ ତ୍ରେତୟା ଯୁଗ ଥିଲା । ସେ ସମୟରେ ଅମାପ ସୁଖ ଥିଲା । ସୁଖକୁ ମନେ ପକାଇ ଲୋମମୂଳ ଟାଙ୍କୁରୀ ଉଠିବା ଦରକାର । ସତ୍ୟଯୁଗ, ତ୍ରେତୟା ଯୁଗ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗର ଆୟୁ କେତେ ଥିଲା, ଏହା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କିପରି ହୋଇପାରିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମକୁ ମାୟା କେତେ ମ୍ଲେଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି କରିଦେଇଛି । ଦୁନିଆରେ ନିଜକୁ କେହି ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ଭାବନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ମଧ୍ୟ କାଲି ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଏତେ ବୁଦ୍ଧି ଦେଇଛନ୍ତି ଯାହାକି ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତକୁ ଆମେ ଜାଣିଗଲେ । କାଲି ଜାଣି ନ ଥିଲେ, ଆଜି ଜାଣିଗଲେ । ଯେତେ ଯେତେ ଜାଣିବେ, ସେତେ ଖୁସୀରେ ଲୋମମୂଳ ଟାଙ୍କୁରୀ ଉଠିବ । ଆମେ ପୁଣି ଥରେ ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛୁ । ବାସ୍ତବରେ ବାବା ଆମକୁ ସ୍□ର୍ଗର ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ ଆମେ ପୁଣି ହରାଇ ଦେଲେ । ଏବେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛୁ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ପତିତ ଦୁନିଆ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତାହା ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟ କହିଥାନ୍ତି ହେ ପତିତପାବନ ଆସ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତ କେହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛୁ, ତେଣୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମହାନ୍ ହୋଇଗଲେ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଗଲ, ତାହା ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମଅନୁସାରେ । ନିଜ ମନକୁ ସକାଳୁ ଉଠି ପଚାର କାହିଁକି ନା ଅମୃତବେଳାର ସମୟ ବହୁତ ଭଲ । ଅମୃତବେଳାରେ ବସି ଏହି ଖିଆଲ କର, ବାବା ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ହେ ଈଶ୍□ର ପିତା, ହେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ତ କହିଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ଯାହାକୁ ହେ ଭଗବାନ କହି ମନେ ପକାଉଥିଲେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଆମକୁ ମିଳିଛନ୍ତି । ଆମେ ପୁଣି ଥରେ ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ । ସେ ହେଲେ ଲୌକିକ ପିତା, ଇଏ ହେଲେ ବେହଦର ପିତା । ତୁମର ଲୌକିକ ପିତା ମଧ୍ୟ ସେହି ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ପିତାଙ୍କର ପିତା, ପତିଙ୍କର ପତି ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଭାରତବାସୀ ହିଁ କହିଥା'ନ୍ତି କାହିଁକି ନା ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ପିତାଙ୍କର ପିତା, ପତିଙ୍କର ପତି ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ମୁଁ ତୁମର ପିତା ଓ ତୁମେ ମୋର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ । ବାବା ବାବା କହୁଛ । ଏବେ ପୁଣି ତୁମକୁ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍□ଶୁର ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ତୁମ ପିତାଙ୍କର ଘର । ପୁଣି ଶଶୁର ଘରକୁ ଯିବ । ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ ବାବା ବହୁତ ଭଲ ଶୃଙ୍ଗାର କରାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିତାଙ୍କ ଘରେ ଅଛ ନା । ତୁମକୁ ପାଠ ମଧ୍ୟ ପଢାଯାଉଛି । ତୁମେ ଏହି ଜ୍ଞାନରେ ସୁସଜ୍ଜିତ ହୋଇ ବିଶ୍□ର ମହାରାଜା-ମହାରାଣୀ ହେଉଛ । ତୁମେ ଏଠାକୁ ଆସିଛ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ । ତୁମେ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ଥିଲ ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା । ଏବେ ତୁମେ ଏପରି କହିପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ଅଟୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଭାରତର ମାଲିକ କଳିଯୁଗୀ ଅଟନ୍ତି । ଆମେ ତ ସଂଗମଯୁଗୀ ଅଟୁ । ପୁଣି ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସାରା ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହେବୁ । ଏହି କଥା ସବୁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବା ଦରକାର । ଏ କଥା ଜାଣୁଛ ଯେ ବିଶ୍□ର ବାଦଶାହୀ ଦେଉଥିବା ପିତା ସୃଷ୍ଟିକୁ ପୁଣି ଆସିଛନ୍ତି । ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ସେ ଆସିଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନଦାତା ଏକ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କୌଣସି ବି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଜ୍ଞାନଦାତା କହିପାରିବା ନାହିଁ, କାହିଁକି ନା କେବଳ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଏପରି ଜ୍ଞାନ ଅଛି ଯାହା ଦ୍□ାରା ସାରା ବିଶ୍□ର ସଦ୍‌ଗତି ହେଉଛି । ପଞ୍ଚତତ୍ତ୍□ ସହିତ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ହେଉଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ସଦ୍‌ଗତିର

ଜ୍ଞାନ ଆଦୌ ନାହିଁ ।

ଏହି ସମୟରେ ସମଗ୍ର ଦୁନିଆ ପଞ୍ଚତତ୍ତ□ ସହିତ ତମଃପ୍ରଧାନ ଅଟେ । ଏହା ମଧ୍ୟରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ତମଃପ୍ରଧାନ ଅଟନ୍ତି । ନୂଆ ଦୁନିଆ ସତ୍ୟଯୁଗ ଅଟେ । ସତ୍ୟଯୁଗବାସୀ ଦେବତା ଥିଲେ ପୁଣି ଦ୍□ାପରରୁ ରାବଣ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନେଲା । ଏବେ ପୁଣି ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ କହିଥାଅ ଯେ ଆମେ ବାପଦାଦାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ । ବାବା ଆମକୁ ଦାଦାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ସ୍□ର୍ଗ ରାଜତ୍□ର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ତ ସ୍□ର୍ଗର ବାଦଶାହୀ ହିଁ ଦେବେ । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହା ଆସିବା ଦରକାର ନା । କିନ୍ତୁ ମାୟା ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ସ୍ଥାୟୀ ଖୁସୀ ରହୁ ନାହିଁ । ଯିଏ ନିଜେ ଭଲ ଭାବରେ ପଢିବେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢାଇବେ ସେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ । ଗାୟନ ରହିଛି ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ଥରରେ ଚିହ୍ନିବା ଦରକାର ନା । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଜଣେ ଅଟନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ପିତା ଆସିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କ ସହ ମିଶିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ଅସମ୍ଭବ ଅଟେ । ବାବା ତ ପାଠ ପଢାଇବାକୁ ଆସିଥାନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ମଧ୍ୟ ଶିକ୍ଷକ ଅଟ । କୁହାଯାଇଛି ଗୀତା ପାଠଶାଳା । ଏହି ଭାଷା ମଧ୍ୟ ସାଧାରଣ ଅଟେ । ଏ କଥା କହିଥାନ୍ତି ଯେ କୃଷ୍ଣ ଗୀତା ଶୁଣାଇଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ତ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ପାଠଶାଳା ନୁହେଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଆତ୍ମା ଏଠାରେ ପାଠ ପଢୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେହି କ'ଣ ଗୀତା ପାଠଶାଳାରେ ନିଜେ ପଢି ପୁଣି ପଢାଇବେ? କୃଷ୍ଣ ତ' ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥାନ୍ତି ପୁଣି ପୁରା ଚକ୍ରରେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମର ଶରୀରର ଗଠନ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମର ଶରୀର ସହିତ ସମାନ ହୋଇନଥାଏ । ଡ୍ରାମା ପ୍ଲାନ୍ ଅନୁସାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନିଜର ଅଭିନୟ ୮୪ ଜନ୍ମର ନିହିତ ଅଛି । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ଅନ୍ୟ ସେକେଣ୍ଡ ସହ ସମାନ ହୋଇ ନଥାଏ । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ତୁମେ ପାର୍ଟ ବଜାଉଛ । ଏକ ସେକେଣ୍ଡର ପାର୍ଟ ଅନ୍ୟ ସେକେଣ୍ଡର ପାର୍ଟ ସହିତ ସମାନ ହୋଇ ନଥାଏ । ଏହା କେତେ ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ । ଡ୍ରାମା ଅଟେ ନା । ପାର୍ଟ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ବାକି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଅଟେ । ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତି କରାଯାଇଥାଏ ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁଁ ହିଁ ଆସି ସଦ୍ଗତି ଦେଇଥାଏ । ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଆମେ ରାଜତ୍□ କରିଥିଲେ । ସଦ୍ଗତିରେ ଥିବା ସମୟରେ ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣେ ନ ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଏହାକୁ ଦୁଃଖଧାମ କୁହାଯାଏ । ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମ ଏବଂ ଦୁଃଖଧାମ । ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଆସି ସୁଖଧାମର ରାସ୍ତା ବତାଉଛି । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ପୁଣି ମୋତେ ହିଁ ଆସିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଅନେକ ଥର ଆସିଛି, ଆସୁଥିବି ମଧ୍ୟ । ଏହା ସମାପ୍ତ ହେବାର ନାହିଁ । ତୁମେ ଚକ୍ର ଲଗାଇ ଦୁଃଖଧାମକୁ ଆସିଥାଅ ପୁଣି ମୋତେ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଆସିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ୮୪ ଜନ୍ମ ଚକ୍ରର ସ୍ମୃତି ଆସିଛି । ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ରଚୟିତା କୁହାଯାଉଛି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସେ ଡ୍ରାମାର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ରଚୟିତା ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ସମୟରେ ଆସି ସତ୍ୟଯୁଗ ରଚନା କରିଥା'ନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଯାହାର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ସେମାନେ ପୁଣି ହରାଇଲେ, ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଏ ପାଠ ପଢାଉଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରୁଛି । ତୁମେ ମୋର ସନ୍ତାନ ଅଟ ନା । ତୁମକୁ କେହି ସାଧୁ ସନ୍ଥ ଆଦି ପଢାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଶିକ୍ଷାଦାତା ତ ଏକ ବାବା ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ସେ କେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିଥିବେ ନା । ଏହା ମଧ୍ୟ କେହି ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ କାହିଁକି ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି! ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ପତିତ ପାବନ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । କ୍ରାଇଷ୍ଟଙ୍କୁ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ କି ପୁଣି ଥରେ ଆସ । ସେମାନେ ତ ଭାବିଥାନ୍ତି ଲୀନ ହୋଇଗଲେ । ପୁଣି ଏଠାକୁ ଆସିବାର କଥା ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ପତିତ ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ଥରେ ସମ୍ପତ୍ତି ଦିଅ । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଆସିଛି ଯେ - ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରିବେ । ସେମାନେ ଅର୍ଥାତ୍ ଧର୍ମସ୍ଥାପକମାନେ ପୁଣି ମଧ୍ୟ ନିଜ ସମୟାନୁସାରେ ରଜୋ, ତମୋରେ ହିଁ ଆସିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ମାଷ୍ଟର ଜ୍ଞାନ ସାଗର ହେଉଛୁ ।

ଏକ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଯିଏ କି ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଇ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ନିଜେ ମାଲିକ ହୋଇନଥା'ନ୍ତି ଏଣୁ ତାଙ୍କୁ ନିଷ୍କାମ ସେବାଧାରୀ କୁହାଯାଏ । ମନୁଷ୍ୟ କହିଥାନ୍ତି ଆମେ ଫଳର ଆଶା ରଖି ନଥାଉ, ନିଷ୍କାମ ସେବା କରିଥାଉ । କିନ୍ତୁ ଏପରି ହୋଇ ନ ଥାଏ । ଯେପରି ସଂସ୍କାର ନେଇ ଯାଇଥାନ୍ତି, ସେହି ଅନୁସାରେ ଜନ୍ମ ମିଳିଥାଏ । କର୍ମର ଫଳ ଅବଶ୍ୟ ମିଳିଥାଏ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ମଧ୍ୟ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଗୃହସ୍ଥୀମାନଙ୍କ ପାଖରେ ନେଇ ପୁଣି ସଂସ୍କାର ଅନୁସାରେ ସନ୍ନ୍ୟାସ ଧର୍ମକୁ ଚାଲିଯାଇଥାନ୍ତି । ଯେପରି ବାବା ସୈନିକମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଉଦାହରଣ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । କହିଥାନ୍ତି ଗୀତାରେ ଲେଖା ହୋଇଛି ଯେ ଯିଏ ଯୁଦ୍ଧ ସ୍ଥଳରେ ମରିବ ସେ ସ୍□ର୍ଗକୁ ଯିବ, କିନ୍ତୁ ସ୍□ର୍ଗକୁ ଯିବାର ସମୟ ତ ଜଣାଥିବା ଦରକାର । ସ୍□ର୍ଗକୁ ତ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ବାବା କ'ଣ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଗୀତାରେ କ'ଣ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । କହିଥା'ନ୍ତି, ଭଗବାନୁବାଚ, ମୁଁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ନିଜକୁ ଏପରି ଗାଳି କିପରି ଦେବି ଯେ ମୁଁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟେ । କୁକୁର, ବିଲେଇ ସବୁଥିରେ ଅଛି । ମୋତେ ତ' ଜ୍ଞାନର ସାଗର କହୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ନିଜକୁ ପୁଣି ଏହା କିପରି କହିପାରିବି? ଏହା କେତେ ମିଥ୍ୟା କଥା ଅଟେ । ଜ୍ଞାନ ତ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର କେତେ ସମ୍ମାନ ରହିଛି, କାହିଁକି ନା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଗୁରୁ ତ କେହି ନ ଥାନ୍ତି । ଏଠି ତ ସ୍ତ୍ରୀକୁ କହିଥାନ୍ତି ତୁମର ପତି ଗୁରୁ ଈଶ୍□ର ଅଟେ । ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଗୁରୁ କର ନାହିଁ । ଏହା ସେତେବେଳେ ବୁଝାଯାଉଥିଲା ଯେତେବେଳେ ଭକ୍ତି ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଥିଲା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଗୁରୁ ଆଦି ନ ଥିଲେ । ଭକ୍ତିର ଆରମ୍ଭରେ ମଧ୍ୟ କେହି ଗୁରୁ ନ ଥିଲେ । ପତିକୁ ହିଁ ସବୁ କିଛି

ଭାବୁଥିଲେ, ତେଣୁ ଗୁରୁ କରୁ ନ ଥିଲେ । ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିପାରୁଛ ।

କେହି କେହି ତ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀଙ୍କର ନାମ ଶୁଣି ଡରିଯାଇଥାନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଭାବନ୍ତି ଏମାନେ ଭାଇ ଭଉଣୀ କରାଉଛନ୍ତି । ଆରେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେବା ତ' ଭଲ ନା । ବି.କେ. ହିଁ ସ୍□ର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇଥା'ନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ନେଉଛ । ତୁମେ ବି.କେ ହୋଇଛ । ପତିପତ୍ନୀ ଦୁଇଜଣ କହିଥା'ନ୍ତି ଆମେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ଅଟୁ । ଏହାଦ୍□ାରା ଶରୀରର ଅଭିମାନ, ବିକାରର ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ଚାଲିଯାଇଥାଏ । ଆମେ ଜଣେ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଭାଇ ଭଉଣୀ ଅଟୁ । ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବା ଏହା ତ ମହାପାପ ଅଟେ । ପବିତ୍ର ରହିବାର ଏହି ଯୁକ୍ତି ଡ୍ରାମାରେ ରହିଛି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ନିବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ ଅଟେ । ତୁମେ ହେଉଛ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗୀ । ଏବେ ତୁମକୁ ଏହି ଛି-ଛି ଦୁନିଆର ନିତୀନିୟମକୁ ଛାଡି ଏହି ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ସ୍□ର୍ଗର ମାଲିକ ଥିଲ ପୁଣି ରାବଣ କେତେ ଛି ଛି କରିଦେଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି, କେହି କେହି କହିଥା'ନ୍ତି ଆମେ କିପରି ମାନିବୁ ଯେ ଆମେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛୁ "ତୁମେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛ ଏହା ଠିକ୍ କହୁଛି ନା । ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉ ନ ଥିବା ଆତ୍ମା ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଜଣାଯାଏ ଯେ ଇଏ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ନୁହଁନ୍ତି, ସ୍□ର୍ଗକୁ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରଜାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ କମ୍ ପଦ ପାଇବେ । ପ୍ରଜାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କମ ବେଶୀ ପଦ ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା । ଏହି କଥା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । ଭଗବାନ ଆସି ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ବୈକୁଣ୍ଠର ମାଲିକ ଥିଲେ । ସ୍ଥାପନା ତ ବାବା କରିଥାନ୍ତି । ବାବା ଆସି ଗୀତା ଶୁଣାଇଲେ ଯାହା ଦ୍□ାରା ଏହି ପଦ ପାଇଲେ, ପୁଣି ପଢିବା-ପଢାଇବା ଦରକାର ହେବ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ପାଠ ପଢି ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ପୁଣି କ'ଣ ଆଉ ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ ପଢିବ ! ଜ୍ଞାନ ଦ୍□ାରା ତ ସଦ୍‌ଗତି ମିଳିଗଲା । ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ । ଯେଉଁଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କଳ୍ପ ପୂର୍ବେ କରିଥିଲ ସେହିଭଳି ଏବେ ମଧ୍ୟ କରିବ । ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖ । ଟିଚରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖ । ଇଏ ଆମକୁ ପଢାଇଛନ୍ତି, ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ହୋସିଆର ହେବାର ଅଛି । ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାର ସୁଯୋଗ ବହୁତ ଅଛି । ତେଣୁ ଚେଷ୍ଟା କର ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେବା ପାଇଁ । ମୂଳ କଥା ହେଲା ତମଃପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହେବା । ଏହା ବୁଝିବାର କଥା ନା । ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ମଧ୍ୟ ରୁହ, ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ପାବନ ହୋଇଯିବ । ଏଠି ସବୁ ଆତ୍ମା ପତିତ ଅଟନ୍ତି , ଏଥିରେ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ସୁଖର ରାଜ୍ୟ କେବେ ଥିଲା, ଏହା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଦୁଃଖରେ କହିଥାନ୍ତି ହେ ଭଗବାନ, ହେ ରାମ, ଏହି ଦୁଃଖ କାହିଁକି ଦେଲ? ଭଗବାନ ତ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ରାବଣ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମ ରାଜ୍ୟରେ ଆଉ କୌଣସି ଧର୍ମ ରହିବ ନାହିଁ । ପୁଣି ପରେ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଧର୍ମ ଆସିବେ । ତୁମେ ଭଲେ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ବି ଯାଅ । ପାଠପଢା ସାଥିରେ ଅଛି, ମନମନାଭବର ଲକ୍ଷ୍ୟ ତ' ମିଳିଛି, ବାସ୍, ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ସ୍□ର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ । ଏହି କଥା କ'ଣ ମନେ ରଖିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି କଥା ପକ୍କା ମନେ ରହିବା ଦରକାର ତେବେ ହିଁ ଅନ୍ତ ମତି ସୋ ଗତି ହେବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ସକାଳୁ-ସକାଳୁ ଅମୃତବେଳାରୁ ଉଠି ବିଚାର କର ବାବା ଆମର ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଏବେ ବାବା ଆମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନରେ ସୁସଜ୍ଜିତ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ସେ ପିତାଙ୍କର ପିତା, ପତିଙ୍କର ପତି ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଏହିପରି ଚିନ୍ତନ କରି ଅପାର ଖୁସୀର ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ପୁରୁଷାର୍ଥକୁ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାର ସୁଯୋଗ ଅଛି, ଏଣୁ ତମଃପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ**:-** ଭାଇସ୍‌ଲେସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ବିକାରୀ ହେବାର ଶକ୍ତି ଦ୍□ାରା ସୂକ୍ଷ୍ମବତନ ବା ତିନିଲୋକର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟବାନ ଭବ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ନିର୍ବିକାରୀ ସ୍ଥିତିର ଶକ୍ତି ରହିଛି, ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ରିଫାଇନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍□ଚ୍ଛ - ଏହିଭଳି ଭାଗ୍ୟବାନ ପିଲାମାନେ ଅତି ସହଜରେ ତିନିଲୋକର ପରିକ୍ରମା କରିପାରିବେ । ତେବେ ସୂକ୍ଷ୍ମବତନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜର ସଂକଳ୍ପକୁ ପହଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ସର୍ବସମ୍ବନ୍ଧର ସାରଯୁକ୍ତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ସ୍ମୃତି ଆବଶ୍ୟକ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ତାର । ଏହା ଭିତରେ ମାୟା ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସୂକ୍ଷ୍ମବତନର ଚମକର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ଭାଇସ୍‌ଲେସ୍ ସ୍ଥିତିର ଶକ୍ତିରେ ସମ୍ପନ୍ନ କର ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** କୌଣସି ବି ବ୍ୟକ୍ତି, ବସ୍ତୁ ବା ବୈଭବ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହେବା ହିଁ କମ୍ପୋନିୟନ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରିୟ ସାଥୀ ବାବାଙ୍କୁ ସଂକଳ୍ପରେ ଛାଡପତ୍ର ଦେବା ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ଆତ୍ମିକ ରାଜକୀୟତା ସହିତ ପବିତ୍ରତାର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍□କୁ ଧାରଣ କର ।

ପବିତ୍ରତା ସଂଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ମହାନ ଜୀବନର ମହାନତା ଅଟେ ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶୃଙ୍ଗାର ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ଯେପରି ସ୍ଥୁଳ ଶରୀରରେ ବିଶେଷ ଭାବରେ ନିଃଶ୍□ାସ ପ୍ରଶ୍□ାସ ଚାଲୁ ରହିବା ଅତି ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ, ଶ୍□ାସକ୍ରିୟା ନାହିଁ ତ ଜୀବନ ନାହିଁ, ସେହିପରି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ଶ୍□ାସକ୍ରିୟା ପବିତ୍ରତା ଅଟେ । ୨୧ ଜନ୍ମର ପ୍ରାରବ୍ଧ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ଆଧାର ଅର୍ଥାତ୍ ମୂଳଦୁଆ ହେଲା ପବିତ୍ରତା ।